

Column 'Geleidelijk en algemeen' van Petra Jorissen uitzending 5 oktober 2017

Ik vind het strontvervelend dat mijn leven op vele fronten zo voorspelbaar is. Het ziet er bovendien niet naar uit dat die voorspelbaarheid op vele fronten binnenkort tot een einde komt. Neem nou gewoon iets als een plaats voor een theatervoorstelling reserveren. Wat nou gewoon? Is niet gewoon, is juist speciaal.

De moderne gewone mens reserveert zijn plaatsen voor een voorstelling digitaal. Via een plattegrond waarop te zien is welke stoelen nog vrij zijn kiest ie er een uit, maakt het bedrag dat aan die stoel verbonden is over en print z'n ticket uit. Klaar is Kees. Deze zelfredzaamheid levert hem bovendien 2,50 euro op. Je plaats digitaal kopen is goedkoper.

Als ik, rolstoelmens, een theaterplek wil reserveren verloopt dat anders. Er moet gebeld worden, want de rolstoelmens is een speciaal geval. En als ik uitleg dat ik een of meer plaatsen wil reserveren en dat een van ons - ik zeg meestal niet dat ik dat zelf ben - in een rolstoel zit wordt het effe stil. Alsof er snel iets in de bovenkamer verwerkt moet worden. Dan volgt geheid een: Ooh! De ene keer verbaasd, een andere keer verward of gejaagd. En ja, empathisch, dan wel geïrriteerd klinkende ooooh's bestaan natuurlijk ook. Maar het is altijd Ooooh.

Of ik ben ergens uitgenodigd en ik vrees dat ik het gebouw weleens niet in zou kunnen. Da's maar weer effe bellen, uitleggen dat ik niet loop maar wiel en dat ik perse met wielen en al binnen moet. Ook dan is het vaak: Ooooh. En daar volgt dan vaak op: 'Maar da's een ander verhaal he.' Waarop de mens aan de andere kant van de lijn mij vraagt even te wachten, want effe overleggen.

Als blijkt dat het moeilijk gaat worden om met wielen en al binnen te komen volgen er dooddoeners zoals: 'Ach ja, we zijn een oud pand he.' Of 'Mensen zoals jullie komen hier ook nooit.' En: 'Ja, het is vervelend sorry hoor, maar ik ga er niet over.'
Vorige week hoorde ik de dooddouner van de eeuw. Ik zocht een toegankelijke tandarts.

Dat werd weer veel bellen. Een tandartsassistente vertelde me dat er een opstapje hier en een trapje daar in de praktijk was. 'Is te doen. Stapt u toch gewoon effe uit mevrouw.' Toen ik haar zei dat er in mijn geval echt niks te stappen valt werd ze ineens zwaar meelevend. 'Ik vind dit zohooooo erg mevrouw. Dat de maatschappij hier niks aan doet! Dat zou de maatschappij toch moeten regelen!', riep ze uit. 'De maatschappij, dat ben jij!', riep ik nog. Snapte ze niet. Die boodschap van de Stichting Ideële Reclame was natuurlijk van voor haar tijd.

Deze dooddouner van de eeuw bracht mij wel tot een diep inzicht aangaande het VN-verdrag voor de rechten van personen met een beperking en haar doelstellingen.

Jaren gingen er overheen voor het verdrag eindelijk geratificeerd was. Want ach, was zo'n Verdrag nu werkelijk nodig in ons vooruitstrevende landje?

Toen het dan vorig jaar eindelijk zover was – bleek de doelstelling zo rekbaar en slap als het elastiek van een onderbroek die tien jaar gedragen is. Want wat betekent 'het geleidelijk verbeteren van algemene toegankelijkheid' nou helemaal? Niks. Juist dat krijg je als niemand er over gaat.

In deze Week van de Toegankelijkheid wordt aan wethouder van der Burg een Manifest voor Inclusie gepresenteerd. Natuurlijk hoop ik dat het de gemeente lukt het begrip *geleidelijk* te vervangen door een duidelijke tijdsaanduiding. *Algemene toegankelijkheid* is ook een begrip van ergens en niks. Degene die twee woorden kan vervangen voor een begrip waar mijn hart sneller van gaat kloppen nodig ik uit voor een avondje gratis drinken. Wel in een café met rolstoeltoilet.